

Vad som än händer

Mina Hansson

Gratis läsprov kapitel 1

Till Elin, min kramkompis och världens bästa i allt

1

De stannade på skolans parkering.

När pappan inte bara stannade, utan även stängde av bilen, visste David vad det innebar. Dags för en pratstund. Inte för att han hade något emot det. Det var inte bara hans första dag på gymnasiet. Det var även en ny skola i en ny stad där han inte kände någon.

"David..."

Hans pappa trummade med fingrarna på ratten.

"Du kan väl åtminstone försöka? Hitta några du kan umgås med."

"Visst", svarade David och slog huvudet mot bilrutan. "Sen kan jag bjuda hem dem för saft, bullar och ett parti monopol."

"Ni kan trakassera granntanten eller busringa hela Gävle om ni vill, bara du gör något med någon."

"Seriöst, busringa? Tror du att..."

"Gå nu innan du kommer försent. Lycka till och allt det där. Ring om du vill något."

"Som om du någonsin svarar", svarade David medan han klev ut ur bilen. "Om det inte är möten, så är det andra viktiga telefonsamtal och kalkylskrivande. Eller så flörtar du med din sekreterare."

"Hördu skitunge! Jag flörtar inte alls..."

David smällde igen dörren. Han kunde inte låta bli att le medan han gick mot skolan med väskan över axeln. Inget kunde pigga upp honom som att bråka med sin pappa. Och han visste att i bilen så satt hans pappa och log även han.

Ändå fanns klumpen kvar i magen när han gick in den stora byggnaden.

David hade besökt skolan veckan innan, därmed visste han hur det såg ut och vart han skulle. Även om han inte vetat hade det inte varit svårt att hitta aulan. Det var bara att följa strömmen.

Folkmängden och anledningen till att alla elever var samlad fick honom att svettas lätt. Han satte sig längst ut på kanten i den mittersta delen av aulan. En perfekt plats. Det innebar att han lätt kunde sticka därifrån om paniken kom, samt att han skulle höras bättre när han svarade på uppropet, än om han suttit längre bak.

Till en början stirrade han på sina händer. Det var inte förrän rektorn började sitt välkomsttal som han vågade se sig omkring. För även om han då fick ögonkontakt med någon så skulle de inte tilltala honom. Ingen, förutom ett par elever på raderna längst bak, ville störa rektorns tal.

Aulan var stor, med flera fönster. Men väggarna var grå och slitna. Träbänkarna fyllda med klotter. På scenen fanns tunga svarta gardiner längs sidorna och ett gammalt träpodium på dess mitt. Utanför fönstren påminde augustivädret mer om oktober med mörka moln och kommande regn. Allt det skapade en kontrast gentemot eleverna. Vissa såg redan skoltrötta ut, men de var få. David visste att det fanns de som faktiskt tyckte om att gå i skolan. De som var uttråkade efter sommarlovet. Många hade saknat sina vänner.

Efterhand började David känna sig mindre skeptisk till de andra eleverna. Det var för tidigt att lita på dem, men nog allt verkade de mer mogna än niondeklassarna. Kanske var det ändå en sorts magisk gräns, att gå från nian till gymnasiet. Från en årsklass till en annan gick man på en annan skola med nya klasskamrater. Det var som en nystart. En chans att vara någon annan. Och så var det mer på allvar. Vuxenlivet kändes inte längre så avlägset. För David var

den närmare än för de flesta andra som satt därinne, då han behövt gå om nian. Men han trodde inte att han var ensam om att vara ett, eller rentav fler, år äldre än det normala. Vissa hade problem med skolan eller språket.

För honom hade problemet varit ett helt annat.

Eleverna applåderade och några busvisslade åt rektorn. David rörde sig inte.

Dags för upproppet.

De tog en klass i taget. De uppräknade eleverna reste sig och gick iväg med sina klasskamrater och klassföreståndare. När rektorn kom till Davids klass, Samhäll 1a, så hade antalet elever i aulan minskat rejält.

En efter en räknades hans klasskamrater upp. Utan att verka alltför intresserad kikade han på dem. Vissa såg han inte eftersom de satt bakom honom, andra utmärkte sig inte. Två bänkar framför honom satt fyra personer bredvid varandra och som alla skulle gå i Davids klass.

Det var John med skjorta och svarta naglar, Jonna med Star Wars t-shirt och Isa med dreadlocks i svart och rosa. Där satt även...

"Kemal Pettersson."

David försökte att inte stirra. Men Kemals ögon var för mörka, leendet för sexigt. Det svarta håret på huvud och i ansikte kontrasterade mot den färgade huden.

David undrade över om detta var ytterligare ett exempel på snyggt yttre och tomt innehåll. Fast i slutändan spelade det ingen roll. Det var inte som om David skulle börja ragga på honom.

"Är inte David Rehn här?"

Rektorn stod lätt framåtböjd över podiet med en rynka i pannan.

"Här."

När David svarade vände sig några mot honom. Han trivdes inte med uppmärksamheten, ändå kunde han inte klandra någon. Han hade själv kikad på många medan de blivit uppropade. Det bara råkade vara så, att han varit den enda som dagdrömt och missat första gången (eller kanske fler än så) hans namn ropats ut i mikrofonen.

Isa lyckades få ögonkontakt. Hon log och viskade ett hej. David vände sig bort.

Ytterligare två personer ropades upp innan klassen var komplett. Dags att lämna aulan. David såg till att hamna längst bak. Två tjejer, som satt kvar på en av bänkarna, sneglade mot honom och viskade till varandra. Medan han gick förbi fnissade de. En av dem hade röda kinder.

Medan den korta skoldagen pågått hade David tyckt att den gått plågsamt långsam. I samma stund han klev av bussen kändes det som om han precis gått upp ur sängen.

Han påbörjade den tio minuter långa promenaden till sitt hus som låg längst in och längst bort. Han hade inget emot att huset låg där den låg. Det var aldrig några främmande bilar som körde förbi deras hus, inga människor som promenerade där då vägen tog slut och det ändå inte fanns någonstans att ta vägen än att vända tillbaka.

Små regndroppar föll på hans huvud och axlar medan han försökte smälta dagens intryck. Klasskamrater som hejat men inte lyckats få honom att delta i några samtal. Papper med schema och annan information. Ett skåp utan klotter eller de skällsord han vant sig vid under åttonde klass samt de månader han första gången försökt gå nian.

Klassföreståndaren, Stefan, var bra. Han hade inte krävt att eleverna skulle presentera sig högt inför klassen. David hade, tillsammans med sin pappa, träffat honom redan innan terminsstarten. Ingen hade sagt det högt, men David visste att han sågs som vad man skulle kalla för ett specialfall. Förtroendesvårigheter, utanför, nyligen slutat gå till psykiatrin. Att Stefan visste om detta var en trygghet. Då skulle det finnas någon som förstod Davids beteende.

Han kom fram till huset längst in och längst bort. Det var ett nybyggt hus med avlånga fönster och stor veranda på baksidan. Två våningar, sex rum och kök. Det var egentligen alldeles för stort för två, ändå var det vad han var van vid. Åt hans pappa dög det inte med mindre. Ett varsitt sovrum, ett stort vardagsrum med alla livets bekvämligheter, ett arbetsrum och ett för att träna. Det sista rummet hade hans pappa inte bestämt sig vad han skulle göra med än. Antingen skulle det ljudisolerats och bli en hemmabiosalong, eller varför inte köpa det där biljardbordet han pratat om de senaste tre åren?

De hade inte bott där mer än två månader. Det syntes inte. Allt stod prydligt på sin plats. Flyttkartongerna var sedan länge borta. Davids mormor hade sagt att huset redan nått den typ av perfektion vissa behövde en livstid för att uppnå. Ljusa väggar som kontrasterades mot mörka möbler, stilrena prydnader, de modernaste prylarna. Ändå fanns hemkänslan där via de personliga sakerna. Som en sliten nallebjörn, en bukett torkade rosor, några dukar ärvda från släktingar som broderat dem i början av nittonhundratalet.

Och så det fyra år gamla fotografiet. Det sista som tagits på David tillsammans med bägge föräldrarna. Han tittade dagligen på fotot. Det påminde honom om att hans bruna hår och klarblåa ögon var ett drag från mamman. Precis som smilgroparna. Fast numera var det sällan de syntes på honom.

Det enda i hemmet som störde David var att pappan hade en tendens att inte ta bort skyddsplasten på vissa prylar. Som på mikrovågsugnen. David hade påpekat att det knappast kunde vara bra att den satt kvar, när det var en maskin som blev varm. Pappan hade viftat bort det hela och sagt åt David att om han nu var så orolig för det, så fick han använda den vanliga ugnen istället.

David sparkade av sig skorna och lade nycklarna i (den för ändamålet utställda) skålen. Stegen styrde mot köket. I kylskåpet stod flera matlådor med hemlagad mat. Han valde en med lasagne som han sedan värmden. När han ätit färdigt tittade han ut genom fönstret tills regnet slutade falla. Efter att sköljt av tallriken och ställt den i diskmaskinen gick han upp till sitt rum för att byta om till mysbyxor och t-shirt. Åter nere i hallen satt han på sig träningsskorna.

Luften var klar efter regnfallet. Alla dofter hade förtydligats. Gräset, träden, leran. Tyvärr även hästhagen. Han hade inget emot hästar. Det var avföringen som fick honom att rynka på näsan. Han skyndade på stegen medan han joggade förbi hagarna, tills han nådde skogsstigen. På vissa ställen fick han jogga vid sidan av för att undvika de hala lerpölar.

Andfådd och svettig stannade han halvvägs. Han hade arbetat upp flåset de sista månaderna, men leran gjorde allt mycket jobbigare. Den träning han främst arbetat med på sistone hade varit överkroppens muskler. Tyngder, situps, armhävningar. I benen fick han däremot mjölksyra relativt snabbt.

Träningen hade han smått börjat med ett år tidigare. Det var då han blivit medveten om att de dryga åtta månader han spenderat inomhus med att vräka i sig mat och knappt röra sig hade fått honom att öka mer än tio kilo. Nu hade han tappat den vikten. Men han hade inte nöjt sig där. Det var som om träningen blivit en vana, en besatthet. Och hela tiden utmanade han sig själv att göra mer.

Han fortsatte jogga. Väl hemma var t-shirten genomvåt av svett och byxorna lortiga av all lera. Då han fortfarande var ensam hemma tog han av sig plaggen redan i hallen och gick till badrummet i enbart underkläderna. Han slängde in kläderna i tvättmaskinen tillsammans med den tvätt han lagt där under gårdagen. Han satt igång tvättmaskinen och tog sedan en dusch.

Efter att ha bytt om och torkat håret satte han sig i soffan, som stod mitt i vardagsrummet, och startade Netflix. Efter en halvtimme stängde han av, eftersom han inte kunde koncentrera sig. Han loggade in på Facebook, men inga vänner var online. Han saknade dem, sina vänner från hemstaden. Särskilt Ylva. De hade under perioder umgåtts dagligen. De kunde prata om allt. Hon hade varit den första, utöver föräldrarna, som fått veta om hans läggning. Det hade

inte varit så att han hade hållit den dold. Det hade bara inte kommit någon passande stund att berätta om det. För hur började man ett samtal som skulle leda till orden *jag är bög*?

Men så en dag visste alla på skolan om det. Det var efter det som han blivit inne, för många tyckte att det varit coolt att han gått ut med det öppet. Det var efter det han träffat Jimmy, som han kysst ett par gånger men sedan upptäckt att han inte hade några känslor för.

Det var också efter det som mobbingen börjat.

David lade sig ner med benen över soffkanten och stirrade upp i taket. I ena stunden kände han av klumpen i magen, vid tanken på att det var tre år kvar av gymnasiet. Han skulle bli tvungen att möta klasskamraterna fem dagar i vecka, förutom vid lov, och behöva stå ut med att de hejade, talade och gjorde skoluppgifter tillsammans med honom.

Sedan fylldes han av mod. De hade inte verkat vara elaka. Han borde tala med dem. Isa hade visat flera gånger att hon ville ha med honom i gänget. John hade varit skön på sitt sätt, avslappnad och välartikulerad. Jonna hade inte tagit mycket plats, men det lilla hon sa var väl genomtänkt. Och så Kemal. Han hade varit mer än bara snygg. En som både deltog och lyssnade, blev retad och retade tillbaka. Den som skrattade mest.

David suckade. Inte kunde han bli deras vän. Det var inte värt att försöka, att slösa sin tid och energi.

Nyckeln vreds om i låset. David sneglade mot klockan. Halv sju. Hans pappa hade arbetat sent igen. Att vara VD hade verkligen sina nackdelar.

Tystnad rådde tills dess att hans pappa satt sig ner bredvid honom.

"Ser du något intressant i taket?"

"Nej", svarade David.

Pappan strök honom över huvudet.

"Hur gick det i skolan idag?"

"Helt okej."

"Pratade du med någon?"

"Nej."

"Du borde ge dem en chans."

"Jag vill inte."

Hans pappa suckade. Han hade gjort det ofta på sistone.

"Du vet att jag inte kan vara hemma så ofta. Du behöver någon mer att umgås med."

"Vem har satt dig på repeat?"

"Du vet", sa hans pappa och greppade hans näsa, "att jag är orolig för dig."

David skakade av sig greppet.

"Det är väl inte mitt fel. Gå och gör pannkakor åt mig istället. Då blir jag glad."

Han log överdrivet och tillgjort.

"Skitunge", sa pappan och skrattade medan han gick ut i köket.

Strax därefter hördes ljudet av ägg som knäcktes och mjölk som hällades upp i en skål. David låg kvar medan fläkten gick igång och pannkakorna gräddades. Han blundade och andades in doften. Det var något tryggt med den.

"Maten är serverad herr Rehn!"

"Menar du", ropade David tillbaka, "att jag måste gå ända till köket för att äta?"

Efter mindre än en minut kom pappan med två tallrikar fyllda med pannkakor och glass. David kastade sig över maten. Pappan tog det lugnare och tittade på nyheterna. Han hade hälften kvar då David lade ifrån sig sin tomma tallrik.

"Har du inte ätit idag?"

"Jovisst", svarade David. "Och?"

Nyheterna var tråkiga, men han ville sitta kvar så länge hans pappa gjorde det, trots att de bara pratade med varandra sporadiskt.

För att få tiden att gå greppade David blocket och pennan som låg i en av vardagsrumsbordets lådor. Han fortsatte måla på bilden med den ensamma pojken i en skog. Det var vad han mindes från en dröm han haft veckan innan; pojken som försökte springa från ett monster, men aldrig kom längre än till den krokiga eken.

Bilden blev långt ifrån en av hans bästa. Han fick inte till känslan. Och så började han jämföra sig med andras verk. Han lade inte ut några av sina egna bilder på internet, men kollade ibland in andra artister. Det var däremot något han ofta tröttnade på fort. De flesta målade på datorn. Det var inget större fel med det, David ansåg att det gav klara färger och chans att sudda ut misstag man inte kunde ändra om man målade på traditionellt sätt. Ändå föredrog han penna och pensel. Det både såg och kändes mer äkta, hade en doft. Han jämförde det med möbler. Antika och handgjorda möbler slog alltid de massproducerade på Ikea. De höll även längre.

När nyheterna var slut och pappan var färdig med sina kvällsbestyr satt de igång en film. Den här gången kunde David koncentrera sig på det han såg.

Diverzity Förlag

Diverzity är förlaget som går mot strömmen. Utgivningen består av böcker och noveller som är normbrytande, och berör sådant som etnicitet, sexualitet, klass och könsroller. Även fysiska och psykiska problem tas upp. Böckerna passar både vuxna och unga vuxna.

Diverzity Förlag erbjuder även tjänster inom manusutveckling till både företag och privatpersoner. Dessa tjänster är lektor, korrekturläsare och textbearbetning. Du kan få hjälp var du än befinner dig i skrivprocessen. Få mer information om tjänsterna och priser på hemsidan.

Nyhetsbrev

Prenumerera på Diverzity Förlags nyhetsbrev för att bland annat få förhandsinformation om kommande utgivningar och bokbord, gratis noveller och smakprov, exklusiva tävlingar samt 5-25 % rabatt på tjänsterna inom manusutveckling. Läs mer om nyhetsbrevet och anmäl dig på hemsidan.

Hemsidadress

www.diverzityforlag.com

Utgivna böcker av Diverzity Förlag

Tills ingenting finns kvar

En vintermorgon hittas niondeklassaren Emma död. Det ligger en blomma på bröstet, på ett sätt som borde ha varit omöjligt med tanke på sättet hon dog.

Liam och hans syster, bibliotekarien Anja, dras in i händelsernas centrum när Liam hittar en lista över tilltänkta offer. Och det sista offret kommer att bli någon han känner.

Frigörelse

Ejla är i sorg. Utan att kunna gå vidare skjuter hon alla ifrån sig. En dag dyker en främmande man upp i byn. Han är inte som någon annan Ejla tidigare träffat. Sliten mellan sin sorg och viljan att gå vidare vet hon inte hur hon ska förhålla sig till honom, men befinner sig med tiden alltmer i hans närvaro.

Samtidig får Ejla veta mer om Väst, den del av Landet där det finns slaveri och orättvisor, liksom de känslolaglösa med skjutvapen. Som sydbo är Ejla säker på att inget som pågår i Väst ska påverka henne. Så känner hon tills den dag en mörk hemlighet uppdagas och hon hamnar mitt i en kamp som berör hela Landet.

Utan ord

Sedan tonåren har Nora mått dåligt psykiskt. Som vuxen bor hon ensam, klarar inte av att arbeta och har isolerat sig fastän hon inte önskar sig något annat än att få ett normalt liv. Trots sina besvär studerar hon japanska på högskolan. Det är där hon träffar Annie, som tycks vara hennes motsats, och Ulrik som liksom henne är full med hemligheter.

Utan ord är en fiktiv berättelse baserad på Mina Hanssons erfarenheter med social fobi och fobisk personlighetsstörning, samt hennes resa med psykiatri och kamp om att hitta rätt i livet.

My Little Pony : Den inofficiella boken om det svenska samlandet

Få flickleksaker har gjort samma intryck som My Little Pony. Dessa färgglada ponnyer har lyckats hålla sig på marknaden sedan 1980-talet. Under resans gång har My Little Pony fångat många hjärtan - men också väckt avsky.

I denna bok tas historien bakom My Little Pony upp. Med ett svenskt fokus har författaren intervjuat samlare och personer som arbetat med My Little Pony. Boken besvarar frågor som när ponnyerna började säljas i Sverige, hur många My Little Pony-dockor samlarna har i genomsnitt och hur leksakerna marknadsförts.

My Little Pony : Den inofficiella boken om det svenska samlandet riktar sig till samlare, liksom de som bara är nyfikna. Boken innehåller fakta om ordförklaringar, skötselråd och värde. Annat som tas upp är My Little Pony-tatueringar, brony-kulturen och det svenska rollspelet. Förbered dig på en trettiofem år lång resa med de färgglada leksakerna och de underbara samlarna!

Utgivna e-noveller av Diverzity Förlag

Den längsta natten

Det är natten före julafton. Sara somnar i soffan, bekymrad över att inte kunna skänka hennes barn den jul de förtjänar. När Sara vaknar vet hon två saker redan innan hon slagit upp ögonen. Den ena är att hon inte sovit mer än någon timme. Den andra är att något utöver det vanliga väntar henne.

Den längsta natten är en novell för dig som vill komma i julstämning!

Nemesis

Det är ingen vanlig middag Iva och Karl ska bjuda sina gäster på. På bordet står finservisen, ljung och svarta servetter vikta till svanar. Och i ett av glasen, där finns mer än bara vin...

Nemesis är en kortare spänningsnovell om hämnd och rättvisa.

Eldar

De hade inte känt varandra länge, men efter bara några månader trodde Tanja att hon visste allt om Jakob. Så fel hon hade. En kväll får hon veta sanningen om hans förflutna, om den fysiska och psykiska misshandeln han fått utstå som barn. Även om det påverkat och gjort honom udda, så är hon säker på att det ligger i det förflutna.

Så tror hon tills dagen hon åker hem till Jakob, men istället för honom möter en främmande man med ett vapen i hand...

Hunger

När främmande män dyker upp på Uldas gård blir hon tvungen att fly medan hennes familj tas tillfånga. Bestämd att återförenas med dem tar hon beslutet att bege sig till storstaden, dit de förts iväg. Under färden stöter hon på Terk, en ung man som motvilligt låter henne följa med honom. Allt vänds upp och ner när de kommit till storstaden. Det handlar inte längre bara om att försöka frita Uldas familj, utan om en strid som ska omkullkasta den onda kungen Dei'dradh.

Välsignad vare han som kommer i Dödens namn

Clara har planerat att spendera sin lediga helg med att baka inför julen. Allt förändras då hon får ett brev som meddelar att hon redan dagen efter har en inbokad tid hos Enhjerta Advokatfirma. Alltför nyfiken att ändra besökstiden åker hon dit. Men istället för att diskutera anledningen till att hon är där så blir hon och sex andra personer instängda i väntrummet. Utan möjlighet att ta sig därifrån blir de tvingade till att samarbeta för att överleva. Det är något som snabbt visar sig bli svårare än de trodde...

Välsignad vare han som kommer i Dödens namn är en långnovell fylld med spänning och som tar upp människans vilja att leva – och vad de är kapabla att göra för att överleva.